Р Е Ш Е Н И Е
№ 39717

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 60 състав,** в публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3391** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на И. Н. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. П.-М. М. Б., АК В., срещу Заповед № GPAM - 2103557/05.03.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.1 б. з) гг) от ЗДвП, издадена от А. Д. Я. на длъжност мл. автоконтрольор към отдел „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ СДВР, упълномощен със заповед (№ 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която е заповядано – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, като се излагат доводи за противоречие с материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Конкретно се сочи, че няма доказателства да е изпратено до собственика уведомление от Гаранционния фонд или от МВР за липсата на застраховка и за дерегистрацията на автомобила, което според жалбоподателя изключва вината за извършеното нарушение. Моли се съдът да отмени оспорената Заповед № GPAM - 2103557/05.03.2026г. Претендира разноски по делото.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира сторените по делото разноски.

Ответникът – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР се представлява по делото от юрисконсулт К., която оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена с доводи, развити в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № GPAM - 2103557/05.03.2026г., издадена от А. Д. Я. на длъжност мл. автоконтрольор към отдел „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ СДВР, е наложена на И. Н. П. принудителна административна мярка по чл.171 т.1 б. з) гг) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага въз основа на съставен АУАН серия GA №4591075/05.03.2026 г. заради това, че И. Н. П. управлявал на 05.03.2026 г. около 19,31 часа, в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]собственият си лек автомобил Б. Х5 с регистрационен номер СВ4734ТС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП на 03.02.2026г. АУАН е издаден за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че И. Н. П. управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 06.03.2026г. за лек автомобил с [рег.номер на МПС] е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до 05.03.2027г. включително.

По делото е представено уведомление от Гаранционен фонд по чл. 574,ал.10 от КЗ № 004008/04.01.2026 г. до И. Н. П., с дата на изпращане 09.01.2026 г. Пояснено е, че уведомленията се изпращат като кореспондентски пратки в съответствие със ЗПУ.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно

отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Наличието на посочената хипотеза по чл.171, т.1, б. „з“, подб.„гг“ от ЗДвП следва да се счита за установено, предвид съставения АУАН сер. GA № 4591075/05.03.2026г. за нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липсата на доказателства относно уведомлението на жалбоподателя за прекратяване на регистрацията. Със съставянето на АУАН за констатиране на нарушение по чл.175,ал.3 от ЗДвП, за административния орган възниква правомощие да наложи принудителната мярка, без той да има право и задължение да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за прекратяването регистрацията и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за дерегистрацията на автомобила.

Оспорената заповед обаче е материално незаконосъобразна поради следното:

Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл.143, ал.10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

На първо място, видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че

при управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по чл.171, т.1,б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, подб. „гг“ - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „е“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административноноказващия орган. От такава гледна точка хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл.171, т.1, б. е“ или по чл.171,т.1 ,б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл.6, ал.2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.

Освен това следва да се отбележи, че съгласно изложените в заповедта мотиви и посоченото в нея правно основание, същата е издадена за това, че на 05.03.2026г. жалбоподателят е управлявал МПС, което е с прекратена регистрация. Това обстоятелство – че автомобилът е бил със служебно прекратена към времето на проверката регистрация не е спорно по делото и се установява от АУАН и от приложената справка за регистрациите на автомобила. Видно от същата справка, както и от представената по делото полица, още на следващия ден от датата на нарушението /06.03.2026г./ е била сключена от жалбоподателя застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност от 06.03.2026г. до 05.03.2027г. Въз основа на нея още същият ден е била служебно възстановена регистрацията на автомобила съгласно чл.143,ал.10 от ЗДвП. Посочената разпоредба предвижда, че служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Това обстоятелство обуславя противоречието на ЗППАМ с разпоредбата на чл.22 от ЗАНН, според която принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. При наличието на сключена застраховка и възстановена регистрация на автомобила издаването на заповедта не би могло да бъде легитимно обосновано с посочените в чл.22 от ЗАНН цели, доколкото вече е било обезпечено движението по пътищата на процесното МПС с валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

Предвид изложеното, оспорената по настоящото дело заповед се явява материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Основателно е искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя за един адвокат, но същите следва да се намалят в съответствие с направеното възражение за прекомерност от пълномощника на ответника до минималния размер по Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 1000 лв. /511.29 евро/ съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

При този изход на делото и предвид своевременно направеното искане от страна на пълномощника на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски, представляващи внесена държавна такса от 5,11 евро и заплатено възнаграждение за един адвокат, същото следва да бъде уважено. Основателно се явява възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Последното следва да се намали до установения минимален размер от 1000 лв. /511,29 евро/, съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото, както и предвид обема на извършените от пълномощника процесуални действия – изготвяне на жалба и процесуално представителство за едно съдебно заседание. Обобщено, в тежест на СДВР следва да бъде възложено заплащането на сумата от 516,40 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 60 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. Н. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. П.-М. М. Б., АК В., срещу Заповед № GPAM - 2103557/05.03.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.1 б. з) гг) от ЗДвП, издадена от А. Д. Я. на длъжност мл. автоконтрольор към отдел „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ СДВР.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Н. П., ЕГН: [ЕГН] разноски по делото в размер на 516,40 евро /петстотин и шестнадесет евро и четиридесет цента/.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: